

У К Р А І Н А
О Д Е С Ь К А О Б Л А С Н А Р А Д А

П Р О Є К Т Р І Ш Е Н Н Я

Про звернення депутатів Одеської обласної ради до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України щодо законодавчого захисту та підтримки інституту сім'ї, захисту прав жінок та дітей, ефективної протидії домашньому насильству та недопущення агресивного нав'язування суспільству гендерної ідеології

Відповідно до статті 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», враховуючи звернення Всеукраїнської ради церков та релігійних організацій щодо пріоритетності підтримки інституту сім'ї, захисту прав жінок та дітей, ефективної протидії домашньому насильству та недопущення нав'язування гендерної ідеології, обласна рада

ВИРІШИЛА:

1. Схвалити текст звернення депутатів Одеської обласної ради до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України щодо законодавчого захисту та підтримки інституту сім'ї, захисту прав жінок та дітей, ефективної протидії домашньому насильству та недопущення агресивного нав'язування суспільству гендерної ідеології (додається).

2. Надіслати згадане звернення до Президента України, Голови Верховної Ради України, Прем'єр-міністра України, Міністерства закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України.

*Проект рішення обласної ради
підготовлений та внесений
депутатською групою
«За духовність, моральність
та здоров'я Одещини»*

Додаток
до рішення обласної ради
від ___ серпня 2021 року
№ _____ - VIII

ЗВЕРНЕННЯ

**депутатів Одеської обласної ради до Президента України,
Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства
закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України
щодо законодавчого захисту та підтримки інституту сім'ї, захисту прав жінок
та дітей, ефективної протидії домашньому насильству та недопущення
агресивного нав'язування суспільству гендерної ідеології**

Інститут сім'ї в Україні наразі переживає складні часи, що пов'язано з економічними, соціально-політичними та духовно-культурними трансформаціями сучасного суспільства. Ця статистика дає підстави визначати нинішній стан інституції сім'ї в Україні як критичний.

По-перше, на нашу думку, наявна соціально-гуманітарна проблематика інституту сім'ї, зокрема:

- народжуваність - за останнє десятиріччя кількість дітей, народжених в Україні, зменшилася у 2 рази (з 14 млн до 7 млн);
- старіння нації - Україна входить до 30 «найстаріших» країн світу за часткою осіб віком 60 років і старше;
- 25 відсотків дітей виховуються у проблемних сім'ях, у яких присутній алкоголізм, наркоманія, насильство;
- дитяча наркоманія – зросла кількість підлітків, які вживають наркотики. Загальна статистична картина відображає, що зростання наркотизації відбувається інтенсивніше. Серед підлітків у віці від 14 до 17 років 18% мали досвід вживання наркотиків. 18,3% склали дівчата, і 16,6% – хлопці. Слід звернути увагу, що 14% опитаних підлітків, які мали досвід вживання наркотиків, грали в азартні ігри мінімум 2-3 рази на тиждень, тож існує певний взаємозв'язок з ігроманією. Отже, поведінкова психологія формується з елементами залежного способу мислення, має причинно-наслідкову складову. За даними неофіційних джерел (які набагато точніше офіційних), в Україні понад 2 млн наркозалежних. За результатами багаторічних досліджень ООН зроблено висновок, що країна, у якій більше 7% населення вживають наркотики, є приреченою;
- проблема підліткової злочинності - в Україні досі є актуальною. Щорічно підлітками скоюються тисячі злочинів, третина з яких тяжкі та особливо тяжкі;
- гострою залишається проблема булінгу – цькування і проявів агресії до особистості з метою її приниження. Сотні дітей та молодих людей страждають від прояву агресії з боку інших людей - сторонніх і навіть рідних;
- сироти - на обліку дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, знаходиться більше 70 000 дітей;
- велика кількість кризових сімей в Україні пов'язана з відсутністю належної просвітницької кампанії серед молоді та соціальної допомоги нужденним сім'ям і жінкам. Українська держава і громадянське суспільство мають виробити стратегію

підтримки та надання своєчасної допомоги батькам зачатої дитини у вирішенні їхніх матеріальних, психологічних та інших проблем.

По-друге, з іншого боку проблематикою інституту сім'ї є також лібералізація суспільства, знищення духовних та морально-етичних меж, культурних орієнтирів, що формувалися історично, та одночасне нав'язування нетрадиційних способів устрою сім'ї.

Також слід звернути увагу на таке ганебне явище як домашнє насильство, знущання над жінками, дітьми. Більше 140 тис. повідомлень до поліції, 41 000 вбивств дітей у віці до 15 років, а жорстоке поводження з дітьми часто кваліфікується як падіння, опіки, утоплення. Звісно, що цьому потрібно протидіяти!

Але замість того, щоб комплексно й ефективно займатися вирішенням і профілактикою цієї проблеми, окремі вітчизняні законодавці намагаються нав'язати суспільству думку, що рішенням проблем домашнього насильства є ратифікація сумнозвісної Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами, більш відомої як Стамбульська конвенція. Однак, натомість у ній впроваджуються механізми лібералізації, небезпечні та неприйнятні поняття для української історії, культури, цінностей та моральних норм.

Слід зазначити, ще з 2017 року Всеукраїнська рада церков та релігійних організацій, яка об'єднує усі релігійні конфесії та організації України, категорично застерігає Уряд, Президента, Верховну Раду від ратифікації Конвенції. Більше того, 10 країн – членів Ради Європи підписали, але не ратифікували Стамбульську конвенцію, зокрема Україна, Велика Британія, Болгарія, Угорщина, Латвія, Литва, Ліхтенштейн, Республіка Молдова, Чеська Республіка, Словаччина. Польща й Туреччина заявили, що починають процес денонсації Стамбульської конвенції через її небезпеку.

Головними перепонами до ратифікації Стамбульської конвенції є її сумнівні принципи та положення, а саме:

- запровадження у національне законодавство понять «гендер», «гендерна ідентичність», «гендерна чутливість» та інших фальшивих антинаукових і антисуспільних термінів;

- стаття 3 Конвенції зазначає, що «гендер» — це соціально закріплені ролі, поведінка, діяльність і характерні ознаки, які певне суспільство вважає належними для жінок та чоловіків. Тобто «гендер» підміняє собою звичне поняття біологічної статі, а закріплює соціальні ролі (наразі їх налічують вже понад 300, зокрема лесбійки, геї, педофіли, зоофіли, трансвестити, невизначені статеві ролі та інші). І з кожним роком кількість можливих «гендерів» зростає;

- гендерна ідеологія та закріплене у Конвенції поняття «гендерної ідентичності» (стаття 4) дає волю усвідомлення особистості як представника чоловічої, жіночої або якоїсь іншої статі у соціальному контексті, відчуття свого жіночого, чоловічого або андрогінного тіла;

- підвищення статусу феміністичних та ЛГБТ громадських об'єднань, розширення їхніх можливостей координуватись із силовими органами;

- тиск на ЗМІ з вимогою збільшення гендерно-толерантної пропаганди, а по суті популяризації способу життя ЛГБТ спільноти;

- стаття 14 Конвенції передбачає внесення в освіту вивчення «соціальних ролей» – «гендерів», руйнування «гендерних стереотипів» (переконань, що хлопець є хлопцем, дівчина – дівчиною, а сім'я – союзом чоловіка і жінки), навчання учнів «нестереотипним гендерним ролям», що означає повне сексуальне розбещення майбутніх громадян;

- великий акцент зроблено на створенні так званих «комітетів з оцінки побутового насильства». Тобто не жінка визначатиме несправедливість щодо себе, а невідомі експерти. Більше того, у документі відрізняють різні види так званого насилля: «фізичне», «економічне», «емоційне», - під що можна навіть без згоди жінки приписати все, що завгодно.

Водночас в Україні діють одні з найкращих законів щодо боротьби з домашнім насильством, зокрема ЗУ «Про запобігання та протидію домашньому насильству» і ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків». На думку експертів, вони є більш прогресивними та регулюють питання боротьби з домашнім насильством краще, ніж це передбачає Конвенція. При цьому вони, на відміну від Стамбульської конвенції, не використовують поняття «гендер», «гендерна ідентичність», «гендерна чутливість», «сексуальна орієнтація». Чинні закони України визначають гендерну рівність (чи заборону гендерної дискримінації) як рівність виключно між чоловіком та жінкою (чи заборону дискримінації на підставі статі) у різних сферах суспільного життя, в той час Стамбульська конвенція захищає права не жінок, а чоловіків, які вважають себе жінками або виявляють бажання, щоб їх вважали жінками. Стамбульська конвенція є застарілою та недосконалою з огляду на виклики сьогодення.

Враховуючи наведене вище, є запит і необхідність у консолідації всіх громадянських інституцій навколо вирішення соціальних ран українського суспільства. Вкрай необхідна підтримка сім'ї, материнства та батьківства, впровадження в освітній процес програм з підготовки до подружнього життя, створення належних соціальних та інших умов для мінімізації практики абортів, всебічна підтримка дітей в інтернатних закладах та заохочення до усиновлення серед громадян України. До того ж, це мають бути не поодинокі заходи чи ініціативи, а цілісна і системна державна сімейна політика.

Державна сімейна політика потребує належної інституалізації, бюджетного фінансування та системного підходу. Важливим є, зокрема, налагодження постійної взаємодії Парламенту й Уряду з релігійною спільнотою та громадянським суспільством щодо формування та реалізації державної сімейної політики.

З огляду на викладене вище просимо:

- запровадити дієві послідовні механізми профілактики та протидії явищам, зазначеним у зверненні, що несуть руйнівний вплив на інститут сім'ї, із залученням громадянського суспільства;

- не ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами;

- припинити нав'язування суспільству гендерної ідеології в усіх сферах публічного життя, зокрема в освітньому процесі, в медицині.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
до проєкту рішення Одеської обласної ради
«Про звернення депутатів Одеської обласної ради до Президента України,
Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства
закордонних справ України, Міністерства соціальної політики України щодо
законодавчого захисту та підтримки інституту сім'ї, захисту прав жінок та
дітей, ефективної протидії домашньому насильству та недопущення
агресивного нав'язування суспільству гендерної ідеології»

Інститут сім'ї в Україні нині переживає складні часи, що пов'язано з економічними, соціально-політичними чинниками та духовно-культурною кризою суспільства. Наявна статистика дає підстави визначати нинішній стан інституції сім'ї в Україні як критичний.

За останні десятиріччя кількість дітей, народжених в Україні, зменшилася у 2 рази (з 14 млн до 7 млн). Нині Україна входить до **30 «найстаріших» країн** світу за часткою осіб віком 60 років і старше. Приблизно 25 відсотків дітей виховуються у **проблемних сім'ях**, у яких присутній алкоголізм, наркоманія, насильство тощо.

Вирішення цих та інших проблем вимагає консолідації зусиль держави, місцевого самоврядування та громадянського суспільства на підтримку сімей, материнства та батьківства, на впровадження в навчальний процес програм з підготовки до подружнього життя, створення належних соціальних умов для мінімізації практики абортів, популяризувати усиновлення серед громадян України, опіку та піклування про дітей. При чому, це мають бути не поодинокі заходи чи ініціативи, а цілісна і системна державна сімейна політика.

Ще однією гострою проблемою є **домашнє насильство**, яке згідно статистичних досліджень зросло в умовах карантину. Проте, замість того, щоб комплексно і ефективно займатись вирішенням і профілактикою цього ганебного явища, окремі вітчизняні законодавці намагаються нав'язати суспільству думку, що рішенням є ратифікація сумнозвісної Конвенції Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами», більш відомої як **«Стамбульська конвенція»**. За цією на перший погляд благородною назвою приховуються небезпечні та неприйнятні поняття для української історії, культури, цінностей та моральних норм.

Слід зазначити, ще з 2017 року **Всеукраїнська рада церков та релігійних організацій**, яка об'єднує усі релігійні конфесії та організації України - **категорично застерігає** Уряд, Президента, Верховну Раду від ратифікації Конвенції. Більше того, 10 країн – членів Ради Європи підписали, але не ратифікували Стамбульську конвенцію, зокрема Україна, Велика Британія, Болгарія, Угорщина, Латвія, Литва, Ліхтенштейн, Республіка Молдова, Чеська Республіка, Словаччина. **Польща та Туреччина** заявили що починають **процес денонсації** Стамбульської конвенції через її небезпеку.

Головними перепонами до ратифікації Стамбульської Конвенції є її сумнівні принципи та положення, а саме:

- запровадження у національне законодавство понять «гендер», "гендерна ідентичність", "гендерна чутливість" та інших фальшивих антинаукових і антисуспільних термінів;

- стаття 3 Конвенції зазначає, що «гендер» — це соціально закріплені ролі, поведінка, діяльність і характерні ознаки, які певне суспільство вважає належними для жінок та чоловіків. Тобто «гендер» **підміняє собою звичне поняття біологічної статі**, а закріплює соціальні ролі (нині їх налічують вже понад 300, зокрема, лесбійки, геї, педофіли, зоофіли, трансвестити, невизначені статеві ролі та інші). І з кожним роком кількість можливих «гендерів» зростає;

- гендерна ідеологія та закріплене в Конвенції поняття «гендерної ідентичності», стаття 4, дає волю усвідомлення особистості себе як представника чоловічої, жіночої або якоїсь іншої статі у соціальному контексті, відчуття свого жіночого, чоловічого або андрогінного тіла;

- підвищення статусу феміністичних та ЛГБТ громадських об'єднань, розширення їхніх можливостей координуватись із силовими органами;

- тиск на ЗМІ з вимогою збільшення **гендерно-толерантної пропаганди**, а по суті популяризації способу життя ЛГБТ спільноти;

- стаття 14 Конвенції передбачає **включення в освіту вивчення "соціальних ролей"** – «гендерів», руйнування «гендерних стереотипів» (переконань, що хлопець є хлопцем, дівчина – дівчиною, а сім'я – союзом чоловіка і жінки), навчання учнів "нестереотипним гендерним ролям", що означає повне сексуальне розбещення майбутніх громадян;

- великий акцент зроблено на створенні так званих "**комітетів по оцінці побутового насильства**". Тобто, не жінка визначатиме несправедливість по відношенню до себе, а невідомі експерти. Більше того, у документі відрізняють різні види так званого насилля: «фізичне», «економічне», «емоційне», - під що можна, навіть без згоди жінки, приписати все, що завгодно.

Водночас в Україні діють одні з найкращих законів щодо боротьби з домашнім насильством, зокрема **ЗУ «Про запобігання та протидію домашньому насильству»** та **ЗУ «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків»**. На думку експертів, вони є більш прогресивними та регулюють питання боротьби з домашнім насильством краще, ніж це передбачає Конвенція. При цьому вони, на відміну від «Стамбульської конвенції», не використовують поняття "гендер", "гендерна ідентичність", "гендерна чутливість", "сексуальна орієнтація". Чинні закони України визначають **гендерну рівність** (чи заборону гендерної дискримінації) **як рівність виключно між чоловіком та жінкою** (чи заборону дискримінації на підставі статі) в різних сферах суспільного життя, в той час «Стамбульська Конвенція» захищає права не жінок, а чоловіків, які

вважають себе жінками або виявляють бажання, щоб їх вважали жінками. Стамбульська Конвенція є застарілою та недосконалою з огляду на виклики сьогодення.

З огляду на викладене вище, зазначаємо у ЗВЕРНЕННІ :

- запровадити дієві послідовні механізми профілактики та протидії явищам зазначених у зверненні, що несуть руйнівний вплив на інститут сім'ї, із залученням громадянського суспільства.

- не ратифікувати Конвенцію Ради Європи «Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами»;

- припинити нав'язування суспільству гендерної ідеології в усіх сферах публічного життя, зокрема в освітньому процесі, в медицині.

Депутат Одеської обласної ради

Веніамін Унгурян